

**KONINKLIJKE
VERENIGING
TER BEOEFENING
VAN DE
KRIJGSWETENSCHAP**

OPGERICHT 6 MEI 1865

Ereleden

Z.K.H. de Prins der Nederlanden

Z.E. Luitenant-Generaal b.d.
M. R. H. Calmeyer

Generaal-Majoor b.d.
E. R. d'Engelbronner

Z.E. Luitenant-Generaal
J. P. Verheijen

Bestuur

Voorzitter

G. J. Folmer, bgen art

Vice-voorzitter

A. T. M. Oonincx, cdre KLu b.d.

Leden

G. C. Berkhof, lgen gn
P. W. Gorissen, lkol art
A. G. C. Kok, kol marns b.d.
W. C. Mabesoone, ktz
H. T. F. M. Mallant, kol marns
F. J. Roelofs, kol KLu
jhr. mr. J. P. de Savornin Lohman

Redacteur

J. C. A. C. de Vogel, bgen inf
p/a Hogere Krijgsschool
v.d. Burchlaan 31
2597 PC Den Haag

Secretaris

W. F. Anthonijsz, lkol cav
Denijsstraat 135
2551 HJ Den Haag

Penningmeester

J. R. Karssing, lkol cav
Dotterbloem 7
2317 LS Leiden
Girorekening 7 88 28

Ledenadministratie

J. J. M. Nijman
Karel Doormanlaan 274
2283 BB Rijswijk
Tel. 070-947836

WARS IN N CATHEDRA

MEI 1989

nr. 79

Mededelingen van het bestuur

Adelborstenprijs

In 1983 werd door het toenmalige bestuur besloten tot het instellen van een zogenaamde „adelborstenprijs” voor de beste afstudeerscriptie. Het doel van deze prijs is het stimuleren van de aankomende generatie jonge beroepsofficieren tot het doen publiceren van de resultaten van hun militair-wetenschappelijke studie.

Na een diepgaande voorselectie werd besloten de „adelborstenprijs 1988” toe te kennen aan de eerste luitenant der mariniers L. B. Wallage voor zijn afstudeerscriptie „Conventionele wapenbeheersing in Europa”.

Op vrijdag 13 januari 1989 werd deze „adelborstenprijs” door de voorzitter, brigade-generaal G. J. Folmer, op het KIM uitgereikt. Hieronder volgt een samenvatting van de bekroonde afstudeerscriptie.

De toenemende nadruk op conventionele verdediging in de NAVO-strategie van „Flexible Response” wordt bepaald door twee factoren:

- de ontwikkeling in de richting van pariteit tussen de Verenigde Staten en de Sovjetunie op het gebied van de (strategische) nucleaire systemen, en;
- de toenemende nadruk in de Sovjetunie op de conventionele fase van de oorlogvoering.

Het proces van conventionele wapenbeheersing mag zich dankzij deze toegenomen nadruk op de conventionele verdediging in nadrukkelijker belangstelling verheugen. Het feit dat de NAVO-programma's die de conventionele verdediging beogen te versterken nog niet het gewenste resultaat hebben bereikt is hieraan mede debet.

Conventionele wapenbeheersing moet niet worden beschouwd als de enige oplossing voor de conventionele onevenwichtigheden in Europa. De NAVO mag voor haar veiligheid niet afhankelijk zijn van een succesvol verloop van het onderhandelingsproces. Een effectieve verdediging en een geloofwaardige afschrikking dienen te worden gehandhaafd. Programma's die beogen de conventionele

verdediging van de NAVO in Europa te versterken dient voornamelijk in onverminderde mate ten uitvoer te worden gelegd.

Ten einde de militaire veiligheid van het NAVO-territoire te handhaven dient de NAVO in een dynamisch proces vast te stellen welke minimale niveaus aan zowel conventionele als nucleaire strijdkrachten nog een geloofwaardige afschrikking verzekeren.

Het MBFR-overleg kent een vijftal structurele problemen:

- geografische dispariteit;
- verschillende uitgangspunten van Oost en West;
- bewapening;
- data;
- verificatie.

Succesvolle afsluiting van het MBFR-overleg lijkt gezien het gebrek aan politieke belangstelling van zowel de NAVO als het Warschau Pact onmogelijk. De verwachting is dan ook dat wanneer de nieuwe besprekingen over conventionele wapenbeheersing een aanvang nemen het MBFR-overleg wordt gestaakt.

Het succesvol verloop van de EOC heeft geen wijziging te weeg gebracht in de MBFR-impasse. Het resultaat van deze CVSE-deelconferentie moet ook niet worden gezien als een garantie voor succes in de op handen zijnde CST-onderhandelingen.

In navolging van de landen van het Warschau Pact achten de lidstaten van de NAVO het zinvol om in de nieuwe onderhandelingen te spreken over het reduceren van de bewapening van beide bondgenootschappen in het reductiegebied. Het Warschau Pact erkent het bestaan van asymmetrieën tussen de strijdkrachten van de beide bondgenootschappen en wenst evenals de NAVO reducties die leiden tot gelijke plafonds. Dit streven naar gemeenschappelijke plafonds kan blokkering van het overleg door een „datakwesitie” voorkomen.

Aan het ontstaan van een nieuw forum voor onderhandelingen over conventionele stabiliteit in Europa liggen bewuste politieke keuzes van zowel de NAVO als het Warschau Pact ten grondslag. Met de keuze voor dit nieuwe concept is niet onmiddellijk de problematiek die met name het MBFR-overleg geblokkeerd heeft opgelost. Tevens is het zo dat er nieuwe problemen ontstaan door onder andere het gewijzigde toepassingsgebied en de nadruk op de bewapening.

Voordracht

Op maandag 12 juni as. te 19.00 uur houdt de vereniging voor leden en introducés een bijeenkomst in het Nederlands Congresgebouw te 's-Gravenhage, waar door brigade-generaal C. Kuijpers, Nederlandse delegatie Conventional Forces in Europe (CFE), een inleiding zal worden gehouden over „Conventionele Wapenbeheersing”.

Na de voordracht wordt, als gebruikelijk, gelegenheid tot discussie geboden.

Introductie: d.t.v. de secretaris, lkol b.d. W. F. Anthonijsz,

p/a Frederikkazerne, gebouw 110, postbus 90701, 2509 LS Den Haag.

Telefoon tijdens de diensturen: 070-166899.

Algemene ledenvergadering

Eveneens op 12 juni; onmiddellijk aansluitend op de discussie vindt uitsluitend voor leden van de vereniging de Algemene Ledenvergadering plaats.

Agenda:

1. Opening door de voorzitter
2. Mededelingen door de voorzitter
3. Jaarverslag van de secretaris
4. Jaarverslag van de penningmeester
5. Verslag van de kascontrolecommissie
6. Verkiezing van de bestuursleden
7. Verkiezing van de kascontrolecommissie 1989
8. Rondvraag
9. Sluiting

Noot:

Vice-voorzitter A. T. M. Oonincx, cdr KLu b.d., niet herkiesbaar.

Secretaris W. F. Anthonijsz, lkol cav b.d., niet herkiesbaar.
F. J. Roelofs, kol KLu, niet herkiesbaar.

Kandidaat: J. C. W. Rhaesa, kol KLu.

AGENDAPUNT 3:

JAARVERSLAG VAN DE SECRETARIS

Tijdens de Algemene Ledenvergadering te 's-Gravenhage op 2 mei 1988 werden de aftredende en herkiesbare bestuursleden herkozen en werd afscheid genomen van de niet herkiesbare bestuursleden R. de Groot en H. A. Schaper.

Ook met de kandidatuur van de nieuwe bestuursleden P. W. Gorissen en Jhr. mr. J. P. de Savornin Lohman kon de vergadering zich verenigen, waarna de samenstelling van het bestuur als volgt werd:

Voorzitter G. J. Folmer, bgen art; vice-voorzitter A. T. M. Oonincx, cdre KLu b.d.; secretaris W. F. Anthonijsz, lkol cav; penningmeester J. R. Karssing, lkol cav; redacteur J. C. A. C. de Vogel, bgen inf; leden G. C. Berkhof, lgen gn b.d.; A. G. C. Kok, kol marns b.d.; J. F. Roelofs, kol KLu; H. T. F. M. Mallant, kol marns; W. C. Maboone, ktz; P. W. Gorissen, lkol art; Jhr. mr. J. P. de Savornin Lohman; leden-administrateur J. J. M. Nijman.

In de loop van het op 31 december 1988 geëindigde verenigingsjaar heeft de vereniging voor haar leden en introducés de volgende bijeenkomsten gehouden:

11 januari 1988:

„Het verdrag over de eliminatie van wapens voor middellange en korte afstand”, door lgen G. C. Berkhof, in de Frederikkazerne.

2 en 4 februari 1988:

„Themadag Perzische Golf" voordrachten;
Maritieme aspecten van de Golfoorlog, door A. H. Lind; Belangen in de Golfoorlog door drs. M. van Leeuwen; Religieuze aspecten in de Golfoorlog door dr. J. J. G. Jansen, gevolgd door een forumdiscussie o.l.v. bgen G. J. Folmer, te 's-Gravenhage en met een herhaling te Den Helder, in samenwerking met de Studium Generale Commissie van het KIM.

2 mei 1988:

„De Belgische visie op de Westeuropese Unie" door Prof. dr. Luc de Vos, docent Koninklijke Militaire School te Brussel, in Den Haag.

6 en 7 juni 1988:

„The Conduct of battle operations at army group level", door gen Sir M. Frandale, te Apeldoorn met een herhaling te 's-Gravenhage.

24 oktober 1988:

„Hoeveel defensie is genoeg voor de Sovjet-Unie" door G. C. Berkhof, lgen b.d. te 's-Gravenhage.

24 november 1988:

„Terugkijken naar de Toekomst". Een persoonlijke terugblik (49-88) en toekomstvisie (89-28), toegespitst op arms controle, zowel nucleair als conventioneel, door generaal G. L. J. Huyser te Oirschot.

Van de gehouden inleidingen werd en wordt verslag gedaan in het orgaan van de vereniging Mars in Cathedra. De Militaire Spectator Legpenning werd in 1988 niet uitgereikt.

De jaarlijks toe te kennen Krijgswetenschapsprijs voor de beste scriptie van het KIM en de KMA werd wel uitgereikt. Op 15 januari 1988 door bgen Folmer bij het KIM, aan de luitenant ter zee E. W. J. H. Schuurmans, H. J. Woker en R. Th. Luyckx.

Op 30 juni 1988, door bgen de Vogel bij de KMA, aan de tweede luitenant der Genie C. F. Busscher.

Al de bovengenoemde activiteiten worden mogelijk gemaakt door de contributie van de leden van de vereniging. Om het voortzetten van de activiteiten te kunnen garanderen is het gewenst dat het ledental op peil blijft en zo mogelijk wordt vergroot. De vereniging verzoekt daarvoor uw steun.

De Actualiteiten Seminars van Clingendael worden aangekondigd in de Militaire Spectator en zijn toegankelijk voor leden van de vereniging.

In 1988 betrof dit op 22 september het Actualiteiten Seminar Civiele Verdediging en op 10 november het Actualiteiten Seminar Terrorisme.

Zoals bij de Algemene Ledenvergadering van 2 mei 1988 reeds aangekondigd heeft de vereniging haar orgaan Mars in Cathedra in een nieuwe vorm moeten uitgeven. In de Militaire Spectator nr 9 van 1988 werd voor het eerst kennis genomen van het nieuwe gezicht van de vereniging.

Hiermede is een einde gekomen aan de uitgave van Mars in Cathedra zoals die vanaf januari 1969 in haar bekende

vorm 75 maal is uitgegeven en bijna 20 jaar het gezicht van de vereniging heeft bepaald.

AGENDAPUNT 4:

JAARVERSLAG VAN DE PENNINGMEESTER

Begroting 1989

Contributie	f 30.000,-	Ledenadministratie	f 3.600,-
Rente	f 3.700,-	Secretariaat	f 800,-
Leerstoel	f 19.000,-	Lezingen	f 11.000,-
		Leerstoel	f 19.000,-
		MIC	f 10.000,-
		Diversen	f 6.000,-
		SALDO WINST	f 2.300,-
Totaal	f 52.700,-		f 52.700,-

Resultatenrekening 1988

BATEN	Werkelijk	Begroting
Contributie 1988	f 29.205,65	f 30.500,-
Leerstoel	f 18.866,06	f 19.000,-
Rente	f 3.679,57	f 4.000,-
Advertenties	f -	f 100,-
Totaal	f 51.751,28	f 53.600,-

LASTEN

Ledenadministratie	f 3.600,-	f 3.600,-
Secretariaat	f 514,70	f 1.000,-
Lezingen	f 10.964,60	f 7.500,-
Leerstoel	f 18.866,06	f 19.000,-
MIC	f 12.206,06	f 15.000,-
Diversen	f 5.327,65	f 7.000,-
SALDO WINST	f 272,21	f 500,-
	f 51.751,28	f 53.600,-

Balans per 1 januari 1989

ACTIVA	1989	1988
Giro Postbank	f 4.228,63	f 16.835,59
Renterekening	f 30.720,66	f 17.126,45
C & E Bank	f 49.079,17	f 46.473,36
Spaarbank	f 2.459,64	f 871,03
Rente	f 2.617,06	f 2.793,34
	f 89.105,16	f 84.099,77
PASSIVA		
Contributie	f 20.870,-	f 12.930,-
Leerstoel	f 4.756,63	f 6.003,10
Lezingen	f -	f 1.441,95
Diversen	f -	f 518,40
SALDO	f 63.478,53	f 63.206,32
	f 89.105,16	f 84.099,77

**AGENDAPUNT 5:
VERSLAG VAN DE KASCONTROLECOMMISSIE**

1. Heden, 13 januari 1989, is de financiële toestand van de Koninklijke Vereniging ter Beoefening van de Krijgswetenschap aan een onderzoek onderworpen.
2. De bevindingen van de kascontrolecommissie zijn als volgt:
  - a. de jaarstukken zijn afgesloten op 31 december 1988;
  - b. de boekhouding is overzichtelijk uitgevoerd;
  - c. De bewijsstukken zijn alle aangetroffen en accoord bevonden.
3. De commissie stelt op grond van het bovenstaande voor de penningmeester décharge en acquit te verlenen voor het gevoerde zorgvuldige beleid.
4. Dank aan de penningmeester voor de bijzonder overzichtelijke presentatie van alle benodigde gegevens.

De commissieleden:

J. van Angeren, lkol KLu
T: G. J. Damen, maj KL

Voordracht

Op 26 januari 1989 is voor de Koninklijke Vereniging ter Beoefening van de Krijgswetenschap een voordracht gehouden door Generaal H. H. von Sandrart, Commander in Chief Allied Forces Central Europe (CINCENT) over het onderwerp „Deterrence and Defence in Central Europe in the post-INF Era”.

Hieronder volgt een uitgebreide samenvatting van de voordracht en de daaraan volgende discussie.

DETERRANCE AND DEFENCE IN CENTRAL EUROPE IN THE POST-INF ERA

1. Outline of address

During this talk I would like to convey to you my assessment of the current military situation between east and west, focusing on the balance of forces in Europe's most critical area—the central region. I will look at the current strategy and I shall assess the chances for future arms reductions and the prospects for arms control in Europe.

2. Historical background

The strategy of preventing war through deterrence is, in part a result of historical developments.

The basic aim of military strategic thinking has changed: whilst in the pre-nuclear age the objective was to win wars, now the basic strategic objective is to prevent war.

Military power has become part of the overall system of stabilizing crisis management and has to demonstrate its strategic validity mainly in peacetime as well as in crisis.

In the western Europe the free peoples felt threatened both politically and militarily by the Soviet Union due to the

aggressive foreign policy based on a unparalleled buildup of military force. In combination with an expansive ideology, this has been the main pillar of the Soviet position as a world power. To counteract this power, NATO saw a need to develop a strategy of deterrence. The goal of this strategy is to introduce such a risk to any potential aggressor that there is in his rational mind no political objective left which justifies the use of military force. So deterrence works deep in peacetime.

However, the latest Gorbachev initiatives may well bring about radical changes to the Soviet ideology.

3. Defensive nature of the alliance

It should be clear that NATO is, both politically and militarily, a defensive alliance. Only a political decision from the representative democratic governments can transfer the military forces under my operational government. In addition, the structure and the political nature of free democratic western nations can only act as an alliance if it acts in self-defence. For continued solidarity of the alliance, we rely on the support of the majority of the people of the countries involved. We are not free to conduct any military adventures.

4. Evolution of flexible response

NATO's present military strategic concept of 'flexible response' was adopted in 1967. The basic aim of the concept was to establish a range of still valid options for the defence, capable of meeting any type of conflict chosen by an aggressor. This requires a structure of forces designed to meet three principle types of response.

— *Direct defence*: this means to deny the aggressor the achievement of his objectives at the level chosen by him.

— *Deliberate escalation*: this is needed in order to convince the aggressor that his prospects of success, the risks and potential losses that he must take are unacceptable. Here our capability for politically controlled nuclear escalation has its main place within the strategic concept.

— *General nuclear response*: as a last resort of deterrence.

I still firmly believe in the validity of our strategy of flexible response as outlined in the Harmel report. This strategy of war prevention armed with a credible range of conventional and nuclear options, confronts an aggressor with an incalculable risk if he is contemplating the pursuit of political objectives with military means.

This strategy has still to work in two directions. Firstly, it has to impact on the planning mind of a rational opponent and secondly, it must contribute to the coherence of the alliance, it must provide reassurance.

5. Necessity for forward defence

The first type of response, that of direct defence, is, when applied to central Europe, first and foremost a forward defence. This defence must be conducted as close to the eastern borders as possible. Its objective is to prevent any loss of ground and limiting any damage in the event of an attack.

The central region forces are structured to contain the first attacking echelon of the Warsaw pact on our own territory and to regain the operational initiative quickly after we have

stopped the first shock of an attack. These considerations govern our operational planning.

6. Operational art

For several years, discussion have been held on the apparent operational gap between NATO's strategic objectives identified in MC 14/3 and 48/3 and our tactical doctrine as expressed in allied tactical publications and plans.

The question has arisen whether there is a need for the operational level between the strategic command and the tactical command levels. As you may know, the term 'operational level of war' has become a very popular topic for discussion in military circles. The questions that ensue are often — 'do we really need to identify this domain which shall interrelate and link strategy and tactics?' and if so — 'what exactly is it's focus?' I believe strongly that we have to develop the 'operational art' which translates the strategic objectives into operational concepts. These concepts then force the tactical engagements and supporting operations under the same unified operational idea.

It is difficult to give a clear cut definition of the 'operational art'. I believe there is a tendency to think of 'operational art' on too narrow a spectrum. Either one thinks of the classic definition of the movement of large forces in the wider dimensions of time and space. Nowadays, operational art is more often used in context with a decisive counter-attack at the army group or regional levels. Both are part of the operational art, but do not define it to the full extent.

The factors of

- integrated land/air operations
- the integration of the FOFA concept into the overall campaign plan
- the integration of highly technical supporting operations, such as:
  - wide ranging surveillance and reconnaissance
  - electronic warfare
  - suppression of enemy air defense (SEAD)
  - cover and deception

develop their true meaning only at the operational level. The fact that these crucial areas have been, in some ways, neglected for so long is partially rooted in the lack of the operational level. In addition:

- mobilization
- deployment
- logistics, in it's widest sense
- cimic

under coalition warfare conditions can only be properly assessed and integrated at the operational level.

Especially these latter areas illustrate that, in contrast to the tactical level, more than just military factors influence the commanders' decisions. That means planning and conduct of operations at the operational level of command.

In my mind it is virtually impossible to link exactly a specific command level to the operational art. It is more the kind of decisions to be take which carecterize the operational level of command.

This leads me to another point: looking with more hope towards a future world of disarmement and arms control; of hopefully reduced political tension and of only 'defensive military doctrines' there is the notion that in such a world 'operational art' is superfluous. The reinstatement of the 'operational art' in military circles is considered to be too late and at the wrong moment. I cannot follow this kind of thinking. Such thinking can only spring into being if 'operational art' is taken as a synonym of 'offensive military doctrine'. However this is not the case.

Even in a military environment of military conventional parity at reduced levels the strategic/operational mission will remain the same in it's political, geographical and time related dimensions. That means that the military means available and their composition and structure may have to be changed. However, the character and the operational dimension of the mission, not the influence of political and strategic factors on military operations, will probably increase.

We can be sure that our opponent, the so called western TVD, consider the central region as one operational entity, not constrained by our boundaries and they will plan and act accordingly. If we counter their operational thinking and planning at the tactical level only with brigade, division ad sortie operations, we will have already mentally lost before we are engaged in battle.

7. Conventional imbalance

When numbers are considered, Warsaw pact forces have a significant superiority in the central region and are structured for the offensive. Of course these numbers may change over the next two years, as promised by mr. Gorbachov, but let us see what actually happens before we change our numbers.

What worries us is how they would develop after the possible outbreak of hostilities. We should note that they have a much higher reinforcement capability, both in terms of numbers and time as well as force structures and logistics stocks. This makes their forces especially suited for a large scale, deep attack. The 'invasion capability' of the Warsaw pact forces is a reality and the basis for our concerns and must therefore be the main subject of conventional arms control arrangements.

The focus is on the size of the ground forces for it is those forces which can be used to occupy territory. Air and naval forces can cause considerable damage, but cannot conquer ground or invade a country. This we have to keep in mind when considering conventional arms control in the future.

8. Central region force structure

In contrast to this Warsaw pact capability, central region forces, and all of NATO forces is general are tailored and capable of only containing an attack by the Warsaw pact. If these conventional NATO forces were significantly strengthened, they would never be sufficient to prevent a war on their own as purely conventionally based deterrence does not work as history has shown. Thus, the stability which keeps the level of nsk unacceptable in planning any kind of military aggression is only preserved when nu-

clear capabilities are part of the inventory on both sides in a balanced and controlled way.

9. Role of nuclear weapons

Nuclear weapons play a crucial role in war prevention and peace keeping, particularly if new political and military instabilities arise temporarily. In that respect, nuclear weapons can be regarded as a kind of insurance for either side so that in a phase of conventional imbalance, neither can exploit the situation. I believe it is the conventional instability and disparity that is the real threat to peace. Nuclear weapons are the ultimate political instruments on the background of grave political or military disparities. They are, in Europe, the 'ultima ratio' of war prevention. For rational governments, the presence of nuclear weapons means that there is no political objective worthwhile pursuing under the risk. Their use brings the prospect of total self-destruction.

10. Prospects for arms control

So what are the chances for substantial progress in future arms reductions efforts? The significant Warsaw pact conventional superiority overshadows all moves hastily to remove weapons needed for the conventional defence. The facts are undeniable. There is, however, a momentum taking place in the political/military thinking on the part of the Soviet leaders which shows evidence of a shift to a more defensive-orientated military doctrine. This would also ease the burden of the military machine on the Soviet economy.

We have already seen some positive effects of this. Above all the INF treaty was an important first step. In conjunction with this comes encouraging signs of openness and frankness to discuss pressing military issues and to provide insight into the Warsaw pact forces and intentions. Also, the unprecedented breakthrough of verification and inspections of manoeuvres under the CSCE agreement is a significant development coupled with the mutual high level military visits concluded recently between the Soviet Union and the NATO nations. Some progress has been made.

11. The military view

I support wholeheartedly these initiatives because they cannot do anything but good for international relations and for world peace. They have always been the goal of NATO's security policy. We welcome an increase of stability that can be brought about by arms control. However I must caution you that nothing has yet changed and cannot be expected to have changed in such a short period of time. Arms reduction is important, much more important are the amount of forces which remain.

Therefore, I will continue to urge the nations to maintain their forces assigned to my region at least at the present level of strength, structure and training, and to continue to keep pace with technological developments by modernizing the existing forces in order to meet operational and tactical needs. It is much easier to negotiate from a secured basis. We will welcome the increased dialogue but we will wait for tangible progress in conventional arms reduction.

12. Conventional arms control

Let us now turn more specifically to the issue of conventional arms control. The central region will be the NATO formation most affected by any future conventional arms agreement. Despite the assurances made at Reykjavic in June 1987, the NATO military structure has so far been not yet deeply involved in the development of arms control options. That said, we in the central region are looking at the implications of various options and we do have views on the various issues being discussed.

13. Conventional force negotiation aims

Our primary aim in the forthcoming conventional stability talks must be to eliminate the Warsaw pact's capability for launching an attack at short notice as a shock offensive against the central region. To do this, we must reduce its build-up capability and overall strength.

Withdrawing or even eliminating divisions from the front line will mainly reduce the 'short warning' immediate threat, not necessarily the 'build up' threat. We must also reduce its offensive power. This reduction process should be in order of a considerable ratio in NATO's favour.

From the start, we must counter the other side's intention to use its acknowledged ground force superiority as a trade-off against supposed maritime and air superiority on our side. Initial negotiations must concentrate on eliminating these ground force imbalances, as only ground forces can seize and hold territory. NATO's overall aim should be a combination of Warsaw pact manpower and equipment reductions, redeployment of Warsaw pact forces and a lowering of their peacetime readiness standards. These reduction options must also take into account the geographical situation which gives the Warsaw pact a significant logistic advantage.

Although NATO must aim for asymmetric reduction of conventional forces, we may have to accept that the Soviet Union possibly will refuse to accept equal force ceilings below a minimal level as they see it. We will have to continue to adjust the theatre nuclear component of our triad of forces in a way that it contributes adequately to the continuing deterrence and to the principle of shared risks and burdens within the alliance. The INF treaty was an example of how NATO could achieve acceptable arms reductions by negotiating from a position of strength. The conventional stability talks should be no different. Therefore, for the central region, we need to continue with our force modernization programmes under the conventional defence improvements initiative and introduce high technology equipment as well as rectifying our weakness. If we talk in the context of austere budgets about rationalization of defence efforts, especially between the European nations, the key words are 'standardization' and 'interoperability'. But in this field the record is still not too good mainly for the reason of national selfishness.

This paradox of simultaneously calling for defence improvements while negotiating force reductions is entirely consistent with NATO policy. This policy seeks to reduce confrontation, the social and economic burden of defence and at the same time ensure the retention of a balanced

and credible mix of forces for deterrence and war prevention. However, in the eye of the public, we must not leave the psychological initiative to Mr. Gorbachev and let us be made the victims of our own success.

Let us make the public aware that the new Soviet policy is, to a great extent, the result of western firmness, political cohesion and defence preparedness. This preparedness has always been based on the principle of 'sufficiency' which has only just recently been adopted by the Soviets.

If the Soviet Leadership now proclaims an adoption to a more defense doctrine; in principle accepts the need for asymmetrical reductions, then this is the proof that our past assessments of Soviet policy and aggressiveness were correct and well founded. Consequently, we welcome this change and we have the right to take it as a direct result of western firmness and the will to keep the idea of freedom protected and strong. Since such a radical change in policy and attitude takes time, especially in a regime like the Soviet bloc, and since the basic difference of the systems will remain, we have the right and the obligation to remain cautious whilst also remaining hopeful.

14. The way ahead

From my point of view, opportunities for significantly greater arms reductions is in the hands of the Soviets. Since they have to correct imbalances, a top priority has to be the field of conventional weapons where the imbalances are so great. If we see visible and tangible reductions, we can also consider and welcome further reductions on our side.

15. Closing remarks

Security, in and around Europe, beyond the INF treaty is something we all want, but for the present and the future it depends on a strong and credible alliance.

Political cohesion is the main prerequisite. It will take time for the democratis governments. Don't be impatient, it takes time for our system and it is our strength. Only through the two pillars of our strategy, flexible response and forward defence, can we expect to maintain a credible posture. This provides deterrence and prevention of war in Europe and can offer a firm ground for successful negotiations with the east on a better future.

The main prerequisite for mastering a fast moving political process in solidarity is the maintenance of political cohesion in a lively security debate between allies even if this debate sometimes appears somewhat controversial.

As far as our strategy is concerned, we should be careful and cautious in our well-minded intentions to improve or adapt our strategy in order not to destroy unnecessarily a proven strategy which has maintained peace in freedom and solidarity. We should not lightheartedly throw away the tools which have secured our security in freedom for so long.

Discussie

Na deze inleiding was er de gelegenheid tot het stellen van vragen. Hier volgt een samenvatting van de discussie.

— De eerste kwestie betrof het belang van de luchtstrijdkrachten. De Sovjet-Unie zou haar luchtstrijdkrachten fors hebben uitgebreid. In de voordracht werd juist het belang van grondstrijdkrachten benadrukt, omdat die uiteindelijk het vermogen hebben land te veroveren en in bezit te houden.

De geschiedenis leert dat superioriteit in de lucht van doorslaggevend belang kan zijn voor de strijd op de grond. De indruk bestaat dat de SU bezig is een lucht superioriteit op te bouwen.

Er was inderdaad enige tijd geleden een uitbreiding van de luchtstrijdkrachten, maar in de jaren '80 is er niet zo een uitbreiding vast te stellen. Er is wel een verschuiving aan de gang van kwantiteit naar kwaliteit. Het technologische voordeel van het westen wordt kleiner. In de kwantiteit is de achterstand in grondstrijdkrachten groter dan in de luchtstrijdkrachten. De aanvalskracht van de Sovjet-luchtmacht wordt niet onderschat, het kan aanzienlijke schade aanrichten, maar geen gebied veroveren en bezet houden.

Belangrijk is dat de capaciteit van de landstrijdkrachten van het Warschau Pact afneemt. De luchtmacht kan immers niet zelfstandig een aanval lanceren. De luchtstrijdkrachten zijn flexibel, op lange afstand inzetbaar en zijn in combinatie met grondstrijdkrachten zeer waardevol, voor zowel de aanvaller, maar zeker ook voor de verdediger. Vandaar dat wij niet geneigd zijn luchtstrijdkrachten in een eerste onderhandeling op te nemen. „Ground attack” is echter de belangrijkste eerste aanval. Hierop moeten wij ons concentreren tijdens de eerste onderhandelingsronde.

— Cincet vertelde in zijn inleiding een en ander over geografische ongelijkheid. Een van de centrale onderdelen van NATO's ontwapeningsvoorstellen is gelijke plafonds op het gebied van bepaalde wapensystemen. De vraag is hoe deze twee zijn te combineren.

Bij dit voorstel is het betrokken gebied verdeeld in een noordelijk, centraal en zuidelijk gebied. De distributie speelt hierbij een belangrijke rol: elk gebied krijgt een maximum aan middelen, bijvoorbeeld tanks, toegewezen. Dit aantal wordt dan weer verdeeld over bepaalde regio's. Dit systeem is erop gericht dat er geen concentratie van middelen ontstaat, benodigd voor een offensief in een bepaald gebied, maar dat er sprake is van „equal distribution”. Natuurlijk moet een dergelijk systeem verbonden worden aan een methode van verificatie. Op deze manier wordt het moeilijk gemaakt om op korte termijn onopgemerkt middelen te concentreren voor een offensief.

— De volgende vraag betreft de betekenis van rationalisatie en specialisatie en er wordt gevraagd naar Cincets mening over de vorming van een internationaal air nobile division.

Zolang als we binnen de NAVO te maken hebben met soevereine staten staat Cincet sceptisch tegenover rationalisatie en specialisatie. Militaire macht is hoe dan ook nog steeds een wezenlijk onderdeel van de soevereiniteit van een land. Het is moeilijk om naties taken te ontnemen of op te leggen. Stel je wilt een handelsschip ergens in de wereld doen vergezellen van een fregat en vanwege die specialisatie heb je die niet. Dan moet je naar een soevereine buurman om een fregat te lenen, waarvan de vlag eerst verwis-

seld moet worden. Specialisatie op dit niveau is moeilijk te realiseren. Maar voor specialisatie op een gedetailleerder niveau moeten er mogelijkheden zijn. Men moet dan denken aan standaardisatie. Als bijvoorbeeld de landen die de vorming van een multinational air mobile division overwegen, konden besluiten dezelfde gevechtshelikopter in te zetten, dan zou dit kostenbesparend kunnen werken op het gebied van training, simulatoren, onderhoud, enz. Als we bijvoorbeeld allemaal dezelfde tank zouden hebben, dan zou op allerlei gebied nauwer samengewerkt kunnen worden. Logistiek, training, onderhoud is voornamelijk materieel georiënteerd. Met hetzelfde materieel kunnen daarin kosten worden bespaard.

De eisen die het beschikbare budget van de verschillende landen stelt, zouden het proces van standaardisatie kunnen versnellen. Wat betreft de multinational division: het is in principe een goed idee en zou ook een stimulans kunnen zijn voor rationalisatie en standaardisatie. Aan de andere kant moeten we ook kijken naar het operationele voordeel van een dergelijke divisie. Hoe een dergelijke divisie er ook uit mag zien, er worden geen troepen mee gewonnen. Maar de inzetbaarheid van de brigade's die eerst gebonden waren aan hun eigen sector, kent nu meer mogelijkheden. De flexibiliteit is toegenomen. Bestudeerd moet worden of de inspanning die nodig is voor de vorming van zo'n divisie, voldoende winst oplevert.

— In de volgende vraag wordt uitgegaan van de hypothese dat de Sovjet-Unie een aanval kan ontwikkelen over de noordpool. Hoe moet het westen hier, militair gezien, op reageren. We zullen de Sovjet-Unie toch in ieder geval moeten trachten te beperken in haar aanval op onze sterkste bondgenoot.

Op het moment ziet Cincet de SU geen confrontatie aangaan met de andere wereldmacht over de noordpool heen. Uiteindelijk is die wereldmacht een nucleaire macht. Zolang binnen de NAVO een aanval op een lid een aanval op allen betekent, lijkt het niet waarschijnlijk dat dit gebeurt. Wat we in een dergelijk geval moeten doen is een strategische kwestie afgestemd op de situatie. De militaire missie eindigt bij de grens en dat is in dit geval de „NAVO-grens”. Alleen een politiek besluit, genomen in solidariteit, kan die missie veranderen.

— Er is een groeiende weerstand tegen het houden van grote oefeningen bij het Westduitse publiek en ook de druk vanuit de politiek groeit. Aangezien training essentieel is, zal dit mogelijk een probleem gaan vormen.

Niet alleen het publiek oefent druk uit, maar ook het budget drukt op de oefeningen. Ik geloof niet dat het Duitse publiek naar een situatie wil van geheel geen oefeningen, maar wel een reductie ervan. Er is echter ook twijfel van militaire zijde over het houden van grote oefeningen. Voor het laagste echelon levert het weinig training op. Men bezint zich op het houden van „combined field exercises”. Dat wil zeggen dat niet alle middelen ingezet hoeven te worden. Het is bijvoorbeeld niet nodig alle tanks mee te nemen. Field training exercise kan dan overgelaten worden aan die niveaus, bataljons en brigades, waar het echt nodig is. Op deze manier zou er een aanzienlijke vermindering optreden van de last die de oefeningen drukken op het publiek,

zonder het belang van de training in gevaar te brengen. Het Duitse publiek zal de last dragen als de noodzaak van de oefening wordt ingezien en onnodige schade wordt vermeden. De Duitser zou deze gemakkelijker accepteren als hij wist dat elders in een NAVO-land ook dergelijke oefeningen plaatsvinden. De Duitser weet dat hij in geval van een conflict het slagveld moet leveren, maar moet hij in vredes-tijd ook het enige oefenterrein leveren?

— Gen. Galvin heeft verkondigd dat reductie in short range nuclear weapons te verwachten is. Verder bestaat er bij politieke autoriteiten in sommige landen onwil-ligheid ten aanzien van de modernisering. Kan op deze manier de strategie van „flexible response” wel van kracht blijven.

Hierop zou een kort antwoord mogelijk zijn: als we niets doen in ons short range arsenaal — en dat kan een politieke beslissing zijn — dan zal iemand een andere strategie moeten ontwikkelen. Wat we doen en hebben gedaan, is politieke en strategische richtlijnen vertalen in benodigde militaire instrumenten. Uitgaande van het gegeven dat er landen zijn die geen derde nul-optie wensen, zal het arsenaal „up to date” gehouden moeten worden. Modernisatie van wapensystemen is nodig om een optie over te houden. Hoe en wanneer dit moet worden uitgevoerd en hoe het moet worden ingepast in een concept van arms control, is een politieke beslissing. Dit debat moet worden afgewacht. Het militaire standpunt is duidelijk. We moeten eerst het publiek duidelijk maken dat de SU op een gebruikelijke manier haar overblijvende nucleaire wapens moderniseert. Met het INF verdrag is de nucleaire dreiging van West-Europa niet verdwenen. De kwestie van modernisatie staat helemaal los van dit verdrag. Elke modernisatie moet verbonden worden aan het principe van „shared burden”. De VS, verschaffen met het long range nucleaire vermogen een geloofwaardige manier van oorlogspreventie in Europa. Niet nucleaire landen zouden op hun beurt een bijdrage moeten leveren in hun gebied van het totale nucleaire theater. Van belang is niet zozeer te praten over bepaalde wapensystemen, dit is meer iets voor een tweede ronde, maar om een consensus te bereiken over de noodzaak van een geloofwaardige nucleaire component in de afschrikking van de NAVO.

— De laatste vraag heeft betrekking op de rol van Frankrijk als betrouwbare steun in de central region en wat de visie hierop is van het Warschau Pact in relatie tot arms control.

Volgens Cincet bestaat er geen twijfel dat als de veiligheid van Europa in het geding komt, de Fransen in actie zullen komen. Ook zij zijn volledig lid van de NAVO en vallen onder het NAVO verdrag en zijn lid van de Westeuropese Unie. Het verdrag van deze unie is meer bindend op het gebied van assistentie in conflicten dan het NAVO-verdrag. De Franse regering behoudt zich het recht van de politieke beslissing van wanneer en hoe die assistentie verleend zal worden, maar verschilt daarin nauwelijks van andere landen.